

WALKKROVINY

ČÍSLO 24

PROSINEC 2016

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktora	- 2 -
Aktuality.....	- 3 -
Pátý ročník Vánoční debatiády na GJW	- 3 -
Exkurze do Pavilonu Anthropos v Brně.....	- 4 -
Literární soutěž Sovičkiáda - pokračování básniček.....	- 5 -
Povídka	- 2 -
Em - druhý díl.....	- 2 -
Lodní deník suchozemce	- 5 -
Post Scriptum	- 6 -
Fejeton.....	- 9 -
VÁNOČNÍ ČAS.....	- 9 -

Úvodní slovo šéfredaktora

Drazí čtenáři,

je tu prosincové číslo našeho časopisu, které tentokrát přichází do vrcholící vánoční nálady a zároveň do závěru roku 2016. Loučíme se s dalším rokem, rokem plným úspěchů i neúspěchů. Vzhledem k tomu, že toto číslo pravděpodobně čtete již po Vánocích, nebudeme se snažit navodit ve vás sváteční atmosféru, protože si myslím, že ta už je přeci jen za vámi. Navíc tuto úlohu zčásti splnila příloha Litryna již v listopadovém čísle. Byl to bezesporu krásný rok plný neuvěřitelných věcí. Jsem rád, že jste celou tu dobu s námi, že čtete a držíte nám palce.

V lednu Wolkroviny samozřejmě opět nastoupí na scénu a věřte, že pro vás chystáme pár opravdu zajímavých novinek. Za redakci Wolkrovin přeji nádherný rok 2017 plný právě toho, co si přejete!

Jakub Jílek

Aktuality

Pátý ročník Vánoční debatiády na GJW

V pondělí 19. prosince se na našem gymnáziu pořádal již 5. ročník debatní soutěže ve spolupráci s Českou debatní společností. Sešlo se celkem 18 týmů připravených se utkat o stupně vítězů, z těch nejrůznějších škol - Gymnázium Čajkovského z Olomouce, Gymnázium Kojetín, Jazyková škola Zlín, Obchodní akademie Prostějov, Střední odborná škola podnikání a obchodu v Prostějově, Reálné gymnázium, Cyrilometodějské gymnázium, Gymnázium Jiřího Wolkera, Škola pre mimoriadne nadané deti a Gymnázium a Obchodní akademie Český Těšín.

Debatiáda započala ráno v aule školy, kde byly debatérům prozrazeny informace o tom, proti komu vlastně jejich týmy budou stát. Poté se mohlo jít na věc.

Debatování má svůj význam v rozvoji účastníků, a to zejména v oblasti mluveného projevu, argumentace, logiky a práce s informacemi. V neposlední řadě učí debatéry pohotovým odpovědím a společenskému vystupování. Při debatních soubojích je také důležité se nad daným tématem důsledně zamyslet.

Základem každé debaty bylo určení strany negace či afirmace, každá debata je časově omezená a jednotlivé teze (témata) jsou účastníkům známy předem. Letos byly k dispozici tři teze:

1. „Zákaz prodeje sladkostí, slazených nápojů či jiných pamlsků na školách by měl být zrušen.“
2. „Auto-cenzura v komerčních médiích prováděná z politických důvodů ohrožuje demokracii.“
3. „Účast ve volbách by měla být povinná.“

Samotné debaty probíhaly formou 5x5, kde se utkaly dva pětičlenné týmy, přičemž každá strana měla tři řečníky a dva tazatele. Debatu vždy rozhodl proškolený rozhodčí ČDS, který na základě hodnocení argumentace jednotlivých týmů určil výsledek.

Poté, co se všichni debatéři úspěšně prodebatovali až ke konci, byl čas sečíst body a vyhlásit vítěze. Skleněnou trofej za první místo vyhrál tým SMND zastupující Školu pro mimoriadne nadané deti z Bratislavy. Na druhé místo se proboujel tým ČTYŘI IKS z Gymnázia Kojetín a na třetí pozici se umístil tým CMGJW zastupující Cyrilometodějské gymnázium.

Výhercům gratulujeme a přejeme spoustu dalších úspěchů!

Veronika Voglová

Exkurze do Pavilonu Anthropos v Brně

Dne 14. 12. jela třída 1. A do Brna na tradiční exkurzi do pavilonu Anthropos. Brzké vstávání nám vynahradilo sdílení zážitků během cesty vlakem. Prohlédli jsme si krásné místní trhy s vánoční atmosférou padajících sněhových vloček. V pravěkých expozicích Moravského zemského muzea jsme obdivovali unikátní exponáty evropského významu. Průvodce přidával zajímavé informace o vývoji člověka, neandertálcích (kteří by asi vyhráli všechna olympijská zlata), šamanech a mnoho dalšího. Prohlídku jsme ukončili focením před známým mamutem. Chtěli bychom poděkovat škole, že nám dovolila účast na exkurzi, která nám umožnila praktické poznání pravěké tematiky. Poděkování patří také naší milé třídní učitelce Mgr. Hnízdilové a našemu učiteli dějepisu Mgr. Jaromíru Vančovi. Třída touto mimoškolní aktivitou ještě více posílila tak důležitý třídní kolektiv.

Třídní kolektiv

Literární soutěž Sovičkiáda - pokračování básniček

I v tomto čísle vám představujeme další básničky soutěžících v soutěži Sovičkiáda!

Hlemýžd'

Hlemýžd' se plazil po **mýtině**
a tvářil se tuze líně.
Potkala ho **myš**,
kožich měla jako **plyš**.

Pak ho potkal **slepýš**,
ptal se: „Pročpak nespíš?“
„Nespím, milý **slepýši**,
nemám už nic ve spíži.“

Michal Synek

Veverka

Vykoukla z keře
veverka
šťastná jak ta
breberka.
Slyšela totiž
hlemýždě
jak spěchá ze své
spíže.

Vylezla tedy z úkrytu
ukradnout mu ulitu.
Přebíhala **mýtinu**,
narazila na minu.

Vyletěla na
stroměček
vystrašená jak
drobeček.
Brzy však
strach
překonala.
Hlemýžd'ovi

ponechala
jeho sladkou ulitu
- sdílela vše na Twittru.

Veronika Loebe

Ve vzduchu

Netopýr, vír a **sýkora**,
dělali **povyk** ze dvora.
Když jsme se šli podívati,
na zemi bylo **chmýří** taky.

Když jsme vzhledli k obloze,
netopýr mizel ve mlze.

A **sýkorka** oškubaná
do křoví se vrací ráda.

A ptáte se, kde je vír?
A kam zmizel **povyk** s ním?

Jestli chcete víry najít,
jděte tam, kde vody mají.
Nebo tam, kde vzdušno je,
tam vír nedá pokoje.

Zuzana Přikrylová

Povídka

Em - druhý díl

Když jsem se probudila sestřička se na mě upřeně dívala. „Dobré ráno.“ řekla, jakmile si všimla, že jsem vzhůru. Podala mi prášky a sklenici vody. „Děkuji.“ Vzala jsem si prášek, dala jsem si ho do pusy a zapila ho. Potom přišel doktor. Připomněl mi, ostatně jako vždy v tuto dobu, že nežiju jen v tomhle pokoji. To říká vždycky. Myslí tím, že můžu jít na chodbu nebo do společenské místnosti za ostatními pacienty. Moje oblíbená činnost tady. Miluju ty příběhy, těch lidí. Dodává mi to vědomí, že v tom nejsem sama.

Vyšla jsem z pokoje a zamířila si to do společenské místnosti. Hned jsem uviděla Susan. Je to holka, která to nemá lehké. Ostatně jako všichni tady. Jenomže my máme alespoň podporu v podobě rodičů nebo sourozenců, ona nemá ani to. Když byla malá, její rodiče a jednorozční bratříček Alan měli autonehodu, když ji chtěli vyzvednout na táboře. Od té doby vídá svého brášku jako anděla s rozbitou hlavou. „Ahoj Susan.“ Ihned se otočila a upřela na mě své oříškové oči. „Ahoj. Jak se máš?“ zeptala se. „Dobře.“ zahleděla jsem se na židli vedle ní. Seděla tam holka, kterou jsem tu už kdysi viděla. „Ahoj já jsem Samantha.“ usmála se. „Ahoj Sam. Já jsem Em.“ řekla jsem. Nechtěla jsem se teď moc bavit s nimi, spíš mě zaujal kluk, co seděl u šachovnice a shazoval jednu figurku po druhé. Přišla jsem k němu. „Ahoj. Já jsem Em.“ Zvedl oči. Na ten pohled nikdy nezapomenu. „Čau. Já jsem Josh. Chceš si zahrát?“ řekl. „Tak jo, ale šachy jsem hrála naposled asi před pěti lety, takže mi to musíš vysvětlit.“ podíval se na mě a řekl: „Jasně.“ Další čtvrt hodiny jsem se rozčilovala nad jeho neporazitelností a on se mi smál. Pak už mi to nedalo. Musela jsem se zeptat. „Proč tu jsi?“

„Co bys myslela?“ řekl a vzal mi dalšího pěšáka. Už mi jich moc nezbývalo. „Já jsi to radši poslechnu rovnou.“ Sledovala jsem ho. Viděla jsem jak upřeně hledí na šachovnici, jako na své okno do minulosti. „První se ztratily moje sestry.“ pronesl tiše. „A potom?“ zeptala jsem se zvědavě. „Potom jsem se zbláznil. Mám halucinace a málem jsem zabil svoje kámoše. Bylo to zlé.“ řekl sklesle a mě ho bylo líto. Ať jim udělal cokoli nemohl za to. „A co ty?“ zeptal se asi po třech minutách mlčení. „No, když jsem byla malá, asi pět let, začala jsem vídat slony a potom Seba.“ podíval se na mě. „Seba?“ řekl nechápavě. „No to je

kluk v mojí hlavě. No a to je vše." Potom už jsme si jen zdlouhavě povídali. Měla jsem pocit, že mu můžu všechno říct.

Když přišel čas oběda, musela jsem se vrátit na pokoj. Najedla jsem se a doktor zase přišel. „Nějaká změna?“ zeptal se starostlivě. „Ne.“ Touto dobou se většinou propadám do toho podivného spánku. Vždycky „usnu“, jen když jsem sama. „Em, já se snažím zapisovat si časy kdy „usínáš“, takže vím, že teď někdy to přijde.“ usmál se. Vždycky to dělá, když někomu něco dokáže. Musím se ho na to zeptat. „Můžu se vás na něco zeptat?“ znejistila jsem. „No.“ ani nezvedl oči od těch svých papírů. „Vy léčíte Joshe, toho kluka co se mu ztratily sestry?“ Určitě to znělo zvědavěji, než jsem měla v úmyslu. Podíval se na mě a usmál se. „Jsem rád, že ses skamarádila, ale obávám se, že tě zklamou. Joshe Washingtona vyšetřuje doktor Hill. No nic. Už půjdu, ať už to máš za sebou. Zatím se měj.“ Když vycházel, pomyslela jsem si, že to tak lehce nepůjde. Sedla jsem si na parapet toho velikého okna, v tomhle pokoji. Zrovna pršelo. Bavilo mě sledovat jak kapky dopadají na sklo. Najednou mě začala bolet hlava a bylo to tu od začátku.

Seděl na zemi. Sedla jsem si vedle něj. I když je to můj problém, pořád je můj a nějak ho mám ráda, ne moc silně, ale přece. „No. Co do mě budeš hustit tentokrát.“ Otočil se na mě. „Náboženství.“ zašeptal. „Co je s ním?“ zeptala jsem se. Ve skutečnosti mě to ale nezajímalo. „Křesťanství, Budhismus, Islám, Židé. Všichni v něco věří.“ Vzpomněla jsem si, jak jsem kdysi přemýšlela o víře. Ne o náboženství, ale o něčem v co věřím a přesně tuto větu jsem si nakonec pro sebe řekla. Toto je důkaz. Důkaz toho, že je mi Seb až moc podobný na to, aby mohl existovat.

Pak už jsem Seba jen sledovala a přemýšlela. Najednou jsem ležela v nemocniční posteli. Vyšla jsem z pokoje. Procházela se po chodbách. Viděla jsem Sam, tu pihovatou holku. Někomu volala z veřejného telefonu. Viděla jsem Henryho. Je to takový brýlatý kluk, je mu 10 a má zářivě modré oči. Jeho máma ho objímala a on brečel. Viděla jsem Susan, která včera spadla ze schodů. Měla na noze sádku. Šla jsem za ní. Všimla si mě. Zpomalila. V pohodě jsem jí došla. „Ahoj Em.“ Usmála se až jí šli vidět zuby. „Jak se ti to proboha stalo?“ Zahleděla se do vzduchoprázdna. „Alan.“ zašeptala. „Promiň to jsem nechtěla.“ Najednou jsem se cítila nejtrapněji na světě. „Ne, to nic. Viděla jsem ho když jsem šla po schodech. Byl nádherný. Nedala jsem si pozor na cestu. Víš, pořád si říkám, že kdybych na ten tábor nejela, možná by tu byli se mnou.“ řekla se slzami v očích. „Tohle neříkej. Ty za to nemůžeš.“ Utréla si oči. „Díky za podporu. Ani nevíš jak

moc mi to pomáhá." poděkovala. „Ale vím. Proto to říkám." usmála jsem se. „Tak zatím ahoj." zamávala. „Měj se." řekla jsem. Když jsem se otáčela do někoho jsem narazila.

„Aáá!" letěla jsem s výkřikem na zem. „Au." zaúpěla jsem tiše. Zvedla jsem oči. „Ahoj Em." řekl. „Ahoj Joshi." řekla jsem překvapeně. „Fakt promiň." Podal mi ruku a pomohl mi vstát. „Díky. Nemusíš se omlouvat. Měla jsem dávat pozor. Jak se vůbec máš?" zeptala jsem se. „V celku dobře. No jo. Musím ti něco dát." Najednou jsem zpozorněla. Co mi asi tak musí dát? „Haló! Posloucháš mě?" tleskl mi před obličejem. „Jo. Poslouchám tě. Mluv. Co mi musíš dát?" Úplně jsem ztuhla. Musím si to přiznat. Josh se mi líbí. „Víš co? Mám nápad. Pojd' se mnou." Chytil mě za ruku a mnou projel podivný pocit, ale bylo to příjemné.

..pokračování příště

Kristina Anežka Hlavinková

Lodní deník suchozemce

19.9.

Dnes mi bylo líp a tak jsem se vrátil zpět do služby. Vážně šlo jenom o to si zvyknout a nežrat tolik. První den po návratu jsme v kuchyni připravovali žraločí steaky, což pro mě znamenalo vstávat o dvě hodiny dříve a účastnit se této velice napínavé, ale zároveň nebezpečné činnosti. Věděl jsem, že i přes své poněkud neomalení chování je Bloom opravdu znamenitý kuchař, ale jeho rybářské mistrovství mi zůstalo utajeno. Ovšem nechybělo mnoho a už by si nezachytil. Ten žralok měl snad metrák a málem Blooma stáhl pod vodu, ale naštěstí jsem ho spolu s kapitánem zachránil. Ale měli jsme kliku, že je vcelku lehký, takže jsme až tak nemuseli napínat svaly. Od té doby je ke mně Bloom hodnější a mně se tak nějak lépe pracuje.

20.9.

Dnes byl můj velký den! Kapitán mě přede všemi pochválil za statečnost, jak jsem zachránil toho Blooma. Dokonce mi připnul na zástěru Medaili za statečnost a povýšil mě z kuchtíka na kuchaře. Vypadá to možná jen jako drobnost, ale tato drobnost zásadním způsobem změnila mé postavení na lodi. Staří, zkušené námořníci už mě pomalu, ale jistě vzali mezi sebe a já se stal plnohodnotným členem posádky. Například jsem se mohl zapojit do večerních debat a některá jídla už jsem vařil přímo sám. Bylo to hezké, ale v hlavě mi neustále hlodal červíček pochybností o obsahu nákladního prostoru. Teď se ovšem nemůžu pouštět do žádných větších akcí, protože bych vypadal jako nevděčný potíživista. Dostat vyznamenání a místo vděku a věrnosti hledat špínu na kapitána není úplně slušné a navíc by mi to bylo k ničemu, protože by mě jeho mužstvo zničilo.

Martin Dobeš

Post Scriptum

S myšlenkou toho, že „co v životě máme, je kombinace vědomých rozhodnutí a náhod“, nás tento měsíc seznámí autor právě těchto slov Pavel Mrázek, zakladatel firmy Hezkey. O tom, jak se firma zrodila a proč je výhodné studovat na zahraniční škole, se můžete dočíst v následujících řádcích.

1. Snad by bylo pro začátek nejlepší, abyste našim čtenářům přiblížil svoji profesi. V čem vlastně vaše služby spočívají?

Před třemi roky jsem založil firmu *Hezkey*, kde se zabýváme návrhy a realizacemi bytových a komerčních interiérů. Nabízíme zákazníkům přehlednou službu, kdy jim zkušený bytový architekt vytvoří interiér na míru, podle jejich potřeb a finančních možností.

Vnímáme, že trh s interiérovým vybavením i služby architekta jsou pro spoustu lidí nepřehledné, a tak jim nabízíme místo, kde si vše v pohodlí zařídí. Klienti dopředu ví, kolik za návrh interiéru zaplatí, i co a kdy přesně dostanou.

Starám se o chod celé firmy, strategické směřování, získávání zákazníků a udržování spokojeného týmu. Náš byznys je totiž na lidech postavený.

2. Proč jste se rozhodl podnikat? Bez čeho byste se v začátcích svého podnikání neobešel?

K podnikání jsem dospěl postupně. Pro mě je podnikání o vizi, zodpovědnosti, ochotě zkoušet nové věci, schopnosti být občas mimo svou komfortní zónu, neustálém učení a o motivaci své i svých kolegů. K tomu všemu jsem se musel propracovat. Zkušenosti jsem sbíral na univerzitě ve Spojených státech, na brigádách, které mě někam rozvíjely a nejen přinášely peníze, v mých prvních „dospěláckých“ pracích v reklamních agenturách, nebo prostě od inspirujících lidí.

Od přírody jsem hodně zvědavý člověk a nebojím se zkoušet nové věci. Práce v reklamních agenturách mě velmi bavila, ale chtěl jsem vybudovat něco trvalejšího než měsíční kampaň. Něco, co může změnit život lidí a možná i celý trh. Proto jsem se rozhodl podnikat.

Měl jsem pár nápadů, které jsem rozvíjel, ale nebylo to nikdy ono. Až když jsem si pořídil svůj byt, tak jsem zjistil, že vůbec nevím, jak si ho zařídit, jak celý prostor využít a jak to udělat, aby to nevypadalo jako z katalogu řetězcové firmy s nábytkem, tak jako u spousty jiných lidí. A tehdy se zrodila myšlenka na Hezkey s tím, že podobný problém určitě řeší více lidí.

3. Věděl jste vždy, co byste chtěl v životě dělat, nebo to byl proces, kterým jste se postupně dopracoval až sem?

Pro mě je život proces a to je na něm podle mě to zajímavé. Kdybych věděl už od malička, co budu dělat, nebo kdyby mě do toho natlačili třeba rodiče, tak by mě to asi nebavilo. Myslím, že co v životě máme, je kombinace vědomých rozhodnutí a náhod (které ale spíše přejí připraveným - je asi pravda, když se říká, že „štěstí přeje připraveným“).

Svět nám nabízí spoustu možností, problém je, že se jich spousta lidí bojí využít. Nebo jsou naopak možnostmi paralyzováni. Existuje výzkum, kdy se lidí na konci života ptali, čeho nejvíc litují. Vyšlo z toho, že daleko více litují toho, co neudělali, než toho, co udělali.

4. Studoval jste na Louisiana State University, co vás přimělo vybrat si školu tak daleko od domova?

Přimělo mě k tomu moje odhodlání a touha mít kvalitnější vzdělání než z české univerzity. Původně jsem chtěl jen studovat na programu Erasmus po Evropě, shodou náhod jsem ale získal Paul Robitschekstipendium na rok studia na University of Nebraska. Mimochodem excelentní program, který všem doporučuju.

Jak jsem zjistil, že studium reklamy mě ohromně baví a že studijní systém i přístup učitelů v Americe mě daleko víc oslovuje, tak bylo jasné, že se vrátím na magistra. Shodou dalších okolností a náhod vyhrála Louisiana, za což jsem velmi rád.

5. Jaké to je studovat na zahraniční univerzitě? Na co by se měli studenti připravit, kdyby si také zvolili tuto cestu?

Ono je studium a studium. Můžete jet na semestr na Erasmus a víceméně to proflákat a propařit, nebo můžete jet s tím, že se chcete něco naučit, poznat zajímavé lidi, zkusit si třeba netradiční sporty či kroužky, pracovat s místními a vedle toho pařit a poznávat lidi z celého světa. Dá se to zvládnout všechno. Jen musíte makat a mít určitou disciplínu a tah na branku.

6. Na Louisiana State University jste získal magisterský titul v oblasti reklamy, jak se váš život vyvíjel dál?

I když jsem původně zamýšlel ještě rok v Americe pracovat, nakonec jsem se rozhodl vrátit do Česka, a to do Prahy, kde jsem předtím nebydlel.

Už při hledání práce jsem si vyzkoušel, že dělat jinak se dá leccos, a že i Češi, kteří jsou spíše konzervativnější, ocení inovativní přístup. Místo toho, abych jen odpovídal na zveřejněné pozice, jsem oslovil několik reklamek, pro které jsem chtěl pracovat, s žádostí o schůzku, kde bych rád představil, co jim můžu nabídnout a zda bychom nemohli spolupracovat. Pár lidí se opravdu ozvalo a nakonec jsem si plácl s větší reklamkou, kde mi v podstatě vytvořili pozici na míru a to ve strategickém plánování – oboru reklamy, kde jsem chtěl pracovat, i když je to většinou seniornější pozice.

Spoustu jsem se toho naučil, ale čím dál tím víc jsem myslel na vlastní podnikání. To jsem postupně začal rozvíjet, až jsem se mu začal naplno věnovat. Ze začátku jsem ještě externě spolupracoval s menší reklamní agenturou, což mi umožnilo mít stálý příjem a zároveň si držet přehled v oboru.

7. Vzpomínáte na svá středoškolská léta pozitivně? Jaký jste tehdy měl vztah ke studiu?

Na studia na gymplu vzpomínám víceméně pozitivně, i když pro mě byla asi důležitější vysoká škola. Vztah ke studiu jsem měl veskrze pozitivní, učil jsem se celkem dobře. Co jsem ale vnímal, nebo spíš co teď vnímám jako problém, je, že oblíbenost či přínos předmětu vždy velmi záležel na profesorovi. Chyběli učitelé, kteří studenty dokáží nadchnout a posunout dál. Naopak byl přebytek těch, kteří studenty dokázali od předmětu zaručeně odradit 😊

Vím, jak například můj zájem o dějepis velmi posunula výhra v nějaké olympiádě a pomoc od pár profesorů.

Práce se studenty mimo hodiny by myslím spoustu studentů velmi posunula. Taky doufám, že už je větší posun od „biflování“ k podpoře vyhledání informací studenty, utvoření jejich názoru a jeho obhájení. V tom je například obrovská výhoda Američanů – tam prakticky všichni jsou schopní dobře prezentovat – protože jsou k tomu vedení. Oni mají velkou snahu vyjádřit svůj názor a přesvědčit o něm ostatní.

Kdybych mohl ještě přenést jednu věc z amerického vzdělávacího systému, tak by to byl důraz na zapojení studentů do různých kroužků a klubů. Škola podle mě není jen vzdělávací a „biflovací“ instituce, ale prostředí, které dává studentům možnost objevit a vyzkoušet si věci, které je budou dále směřovat.

8. Máte na konec nějaký vzkaz pro naše čtenáře?

Utvořte si vždy svůj názor a nespolehejte se na vzkazy ostatních ☺ Nebojte se jít do neznáma. Nadchněte se pro věci. Sledujte inspirativní a úspěšné lidi. Nebojte se jich ptát. A pamatujte, že budete spíš litovat věcí, které neuděláte, než těch, které jste udělali ☺

Veronika Voglová a Pavel Mrázek

Fejeton

VÁNOČNÍ ČAS

Co si člověk představí pod pojmem „vánoční čas“ ?

Co přesně vlastně symbolizuje ono slovíčko ČAS? Čas na co? Na pečení cukroví, jež záhy mizí z podnosů ještě dříve, než nadejde onen Štědrý večer?

Čas na stavění sněhuláka, i když sněhu bývá rok od roku méně a méně? A pokud přece jenom nějaký napadne, vystává tu otázka, co s promrzlými prsty, které ani ty nové pletené rukavice v teple zkrátka a dobře neudrží.

Čas by mohl být také na nákupy, protože o tom přesně Vánoce v posledních letech jsou, ne? Kup mi tamto, kup mi tamhleto, křičí snad každé druhé dítě na své rodiče, jen co vstoupí do obchodu. Ti jim většinou na jejich naléhání odpovídají tasením peněženky. Pokud je ale dospělý zdatnější jedinec, malému capartovi to nedělá sebemenší problémy. Jednoduše přidá nějaké ty slzy. Citové vydírání přece zabere vždycky!

Nebo co takový čas na trávení nějaké té chvílky s rodinou? Ano, je pravda, že jste je celý rok neviděli, ale ta obálka s penězi a dárky pod umělohmotným stromečkem za tu cestu přece stojí!

Nesouhlasíte? Co to tedy ten „vánoční čas“ je, když ne tohle všechno? Za ta léta se tento pojem bohužel hodně změnil, právě k již výše zmiňovaným bodům.

Lidé už se tolik nestarají o ostatní, chtějí hlavně dostávat, než dávat, a když už něco dají, tak jenom proto, aby si zajistili něčí náklonnost.

Přitom vánoční svátky jako takové, jsou úplně, ale úplně o něčem jiném.

Pro mě například takový vánoční čas neznamena nějaké hloupé nákupy, vyjídání cukroví, ignorování ostatních a polehávání u televize. Kdepak. Znamená to pro mě posezení s přáteli a rodinou u společného stolu, kde když cukroví nestačí pro všechny, není to žádná věda, hlavně když jsme spolu. Je to ten okamžik, kdy jsem ráda za všechny ty dárky pod stromečkem, ovšem zároveň vím, že nic z toho nepotřebuji, dokud mám okolo sebe tak skvělé lidi. A hlavně je to čas, kdy alespoň jednou do roka můžete být prostě v klidu a užívat si tu pravou vánoční pohodu.

Za ta léta, kdy reklamy a internet pomalu ovládli svět, se už skoro zapomnělo, co vůbec Vánoce znamenají.

A o čem ten společně strávený čas vlastně je.

Zuzana Hadrová

REDAKCE WOLKROVIN

Šéfredaktor: Jakub Jílek (3.A)

Redaktoři: Adéla Dostálková (2.A), Ela Filoušová (O6.B), Jan Sedláček (O2.A), Martin Dobeš (O4.A), Veronika Voglová (3.A)